

[Undervisningsministeren.]

for København, har villet sikre, at de forældre fik adgang til direkte valg. Det ville der ikke blive tale om, dersom man fulgte den løsning, det ærede medlem bragte på tale. Jeg tror, at man bør fastholde den udformning, man er nået frem til med § 44. Endvidere har hele spørgsmålet om skoledirektionens beføjelser været drøftet i udvalget. Jeg har ikke været med til disse drøftelser, jeg har sådan set arvet dette forslag, men jeg har forstået, at der i udvalget var meget stærk interesse for at få klarlagt, hvilke opgaver skoledirektionen skulle tage sig af, og det var også det, det ærede medlem hr. Kolbjørn for et øjeblik siden gik så stærkt ind for på Københavns skolekommissions flertals vegne. Jeg tror, det er nyttigt, at man opstiller de arbejdsopgaver, skoledirektionen har, søger at afgrænse dem og klargøre dem.

Nu synes jeg, at man i udvalget må se på, om affattelsen af enkelte af paragraferne kan være bedre. Er det sådan, at der er ting, der er uklare, og er der tale om gentagelser, kan der nu læses korrektur derpå. Med disse bemærkninger takker jeg de ærede ordførere for den tilslutning, der i hovedsagen er givet til det nu genfremsatte lovforslag.

K. B. Andersen: Det ærede medlem fru Ellen Poulsen gjorde en bemærkning i tilknytning til et udtryk, jeg havde brugt: „protestnævnet“, hvormed jeg tænkte på den adgang, der efter gældende lov er til i en valgperiode ved forældreindsats at få oprettet nævn, hvor der ellers ikke har været ønske om det fra kommunalbestyrelsens side, og det ærede medlem sagde, at hun foretrak at tale om „interessennævnet“, det skulle gerne være interessen, der bar nævnene frem. Det er jeg 100 pct. enig i, og det mener jeg også fremgik af, hvad jeg sagde. Men vi kan ikke komme uden om — det skal ikke være en strid om ord — at rent faktisk er det, jeg nævnte, forekommet i en del tilfælde, og det er en af de ting, der har været med til at gøre, at nogle lærere har været betænkelige ved institutionen, også nogle kommunalbestyrelser: at man pludselig som led i en eller anden bestemt sag, en akut sag, fik oprettet nævn. Det blev drøftet i udvalget i fjor, at

man havde oplevet det adskillige steder. Nu kan det ikke ske, nu kan de netop kun oprettes, når interessen er der, og det kan alle kun være tilfredse med.

Det ærede medlem hr. Edv. Jensen nævnte som et led i en argumentation om, at nævnene måske ikke havde så vældig stor interesse, at det havde vist sig vanskeligt at vække interesse for valgene ude omkring. Jeg tror ikke, det ærede medlem vil være meget uenig i, at en af grundene — som vi også omtalte det i udvalget i fjor — var de meget udviklede valgeregler, som alle jo er enige om at ønske forenklet. De har faktisk været så udviklede, at de må tage noget af skylden for, at interessen for valgene ikke altid har været så stor.

Det ærede medlem hr. Bækgaard gjorde en bemærkning om særundervisningen, som jeg gerne vil have lov til at føje en kommentar til. Det ærede medlem sagde, at særundervisningens elever af og til var ude for — jeg husker ikke præcis udtrykket, men tankegangen var, at de var ude for ligesom at få en slags stempel. Jeg er klar over, at det ikke var det ærede medlems synspunkt, men et referat af, hvad han hørte folk sige. Jeg vil gerne i den anledning lægge et godt ord ind for det udtryk, der bruges i den grønne betænkning og i de cirkulærer, ministeriet udsendte i august, hvor man erstatter ordet „særundervisning“, som vi — jeg havde nær sagt desværre — har i skoleloven, men som dog kan rettes en gang ved lejlighed, med ordet „specialundervisning“, fordi det siger det rigtigere og det positive, at her ikke er tale om en eller anden særlig gruppe til udskillelse, men her er tale om det, som bør være formålet med al undervisning i folkeskolen, at man, så vidt det er menneskelig muligt, søger at lægge undervisningen til rette netop specielt ud fra elevernes behov og interesser. Jo mere vi kan komme frem ad den vej, des mere kan vi komme væk fra det forhold, det ærede medlem talte om, og som jeg deler beklagelsen af.

Weikop: Jeg vil gerne takke den højtærede minister for hans svar til mig. Jeg forstår, at man vil se på de spørgsmål af lovteknisk art, som jeg har rejst, og at man vil gøre det bedre, hvis man kan. Det har også været min hensigt.